

— Тогазъ азъ се радвамъ много, че ще ви подаря портретитѣ имъ.

— Благодаримъ, благодаримъ! — извикаха и двѣтѣ момиченца и когато малката Гинка му прострѣ ръцѣтѣ си, а Милка покриваше съ цѣлувки старата мѣжка рѣка на офицера, той се просълзи; нѣщо топло и меко облѣ сърдцето му и само повтаряше:

— Добрѣ, добрѣ, дѣца . . .

— Но портретитѣ сѣ много прашни, — забѣлѣжи той слѣдъ малко, когато видѣ, че всѣко отъ дѣцата държеше по единъ портретъ и го гледаше съ умиление и любовъ. — Тѣй едва могатъ да се разпознаятъ лицата, нека се изчистятъ най-напрѣдъ.

И той зина да извика Ивана, но отеднажъ спрѣ, като забѣлѣза, какъ и двѣтѣ дѣца извадиха кърпичкитѣ си и изтриваха бързо стѣклата и рамкитѣ. Ала това малко можеше да помогне — много прахъ се бѣ събралъ задъ стѣклата и Милка умолително подаде портрета на дѣда си на полковника, който измъкна едни щипци отъ нѣкаква кутия.

— Чакайте, дѣца, ще ги очистимъ ние хубавичко — каза той и почна да измъква гвоздейче слѣдъ гвоздейче отъ гърба на портрета.

Ала — стойте! Какво е това? Когато стариятъ офицеръ извади дебелата мукава отъ рамката, не се показа портрета, но една сгъната книга и, когато той я разгъна, нѣкаква книжка полетѣ надолу. Стариятъ полковникъ я повдигна изненадано и съ очудване видѣ, че това бѣше една голѣма банкнота.

— Ахъ, да ме вземе дяволътъ. — извика той къмъ момиченцата, които сѣщо гледаха очудено, макаръ и да не разбираха стойността на падналата